శ్రీ కల్యాణీయం

– సింగీతం లక్ష్మీ కల్యాణి

విశేషమైన ఖ్యాతి గడించిన సినీదర్శకుడి భార్య ఐనప్పటికీ ,

సాధారణ గృహిణిగా ఎదుగుతూ

కుటుంబాన్ని అందంగా తీర్చిదిద్దుకున్న ఓ మహిళ స్పూర్తిదాయకమైన ఆత్మకథ..!!

(గత సంచిక తరువాయి)

అంతకుముందు వారితో కలిసి కెమెరామెన్ సెల్వరాజ్ గారు 'పిల్లజమిందారు' 'శ్రావనబంతు', తెలుగులో 'వసంత గీతం' పని చేసారు. ఈ సినిమా భీమవరం బుచ్చిరెడ్డిగారు నిర్మించారు. తరువాత తిరుపతి నుండి డా.శ్యామలమ్మ అనే లేడి డాక్టరు నిర్మాణంలో వచ్చిన "సంగీత సామ్రాట్" పిక్చర్‌లో సెల్వరాజ్‌గారు పనిచేసారు. ఆ టైములో మా వారు అద్దె ఇల్లు వెతుకుతున్నారని తెలిసి తాను వుంటున్న ఇంటిపైన నాలుగు ఫ్లాట్లు కట్టిస్తున్నాను అని, మా వారికి కావలిస్తే తాను ఇస్తానని, ఈ మధ్యే గృహప్రవేశం అయిందని చెప్పారు. మేము ఇల్లు చూసి రెండు ఫ్లాట్స్ కలిపి ఒకే ఇల్లుగా కావాలని చెప్పాము. మధ్య గోడపెట్టకుండా తలుపు పెట్టించారాయన. అందువలన రెండు ఫ్లాట్లు కలిపి నాలుగు బెడ్ రూములు అయ్యాయి. ఒక భాగానికి వంట ఇల్లు ఇంకా మొదలు పెట్టలేదు. అదికూడా గదిగానే వుంచుకున్నాము. అదొక ఇండిపెండెంట్ ఇల్లుగా తయారయింది. ఈ కొస నుంచి ఆ కొస వరకు పెద్దదిగా వుండేది. మాకు చాలా సంతోషమైంది. అన్నిటికన్నా మించి ఆయన మంచితనం మాకు ఎంతో మేలు చేసింది. మా అవసరాలు, కోరికలు మన్నించి అలాగే చేసారాయన. ఇంతలో మా అమ్మ పోయి తామున్న ఇల్లు కూడా అమ్మనున్న మా నాన్నగారు కూడా మదరాసు వచ్చేసారు. అందువలన మాకు, మా పిల్లలిద్దరికీ, మా పూర్ణ, రమాకి, మా మామగారికి, మా నాన్నగారికి మొత్తం ఐదు బెడ్ రూములు ఇక మంచిరోజు చూసుకుని చేరాలి.

ఇంతలో హైదరాబాదులో 'మయూరి' షూటింగ్ మొదలెట్టడానికి కథా, డైలాగులు, పాటలు రికార్డింగులు అన్నీ రెడీ అయ్యాయి. దానికి ఎస్.పి.బాలసుబ్రమణ్యంగారు సంగీత దర్శకులు. మావారు ఇక రెండు రోజులలో హైదరాబాదుకు వెళ్ళాలి. వడపలనిలో స్థలం కొన్నాం కదా? దాని రిజిస్ట్రేషన్ అవ్వాలి. ఆ అమ్మే వాళ్ళు ఇదిగో అదిగో అంటూ వచ్చారు. ఆ స్థలం తమిళ కామిడీ యాక్టర్ బాలయ్య అనే అతనిది. అతనికి ఇద్దరు భార్యలు. ఆయన బతికి లేడు. అందరూ, అంటే ఇద్దరు భార్యల సంతానము సంతకాలు పెట్టాలి. మొత్తం మీద ఒకరోజు నిర్ణయించారు. సమయం పొద్దున అన్నారు. పొద్దున్న అన్నది సాయంత్రానికి వాయిదా పడింది. ఆ రాత్రి ఫ్లైట్‌కే మా వాళ్ళ ప్రయాణం. మర్నాడే 'మయూరి' షూటింగ్ ప్రారంభం. మాకందరికి చాలా టైము పట్టింది. రాగానే మా వాళ్ళు స్నానాలు, భోజనాలు చేసి విమానాశ్రయానికి పరుగులే పరుగులు.

మా వాళ్ళు 'మయూరి' షూటింగు పనుల్లో వుంటుండగానే, వాళ్ళు హైదరాబాదులో వుంటున్నప్పుడే మా అమ్మ సంవత్సరీకాలొచ్చాయి. దాని కోసరమని నేనూ, పిల్లలు హైదరాబాదుకి ప్రయాణం కట్టాలి కదా. మా రమని కూడా పిల్చుకెళ్ళాము.

సంవత్సరీకాలయ్యాక మేము నలుగురం వచ్చేశాము. మా వారు, పూర్ణ కూడా తరువాత వచ్చారు. అక్కడే వుంటున్న ములాన షూటింగ్ ముగించుకుని మధ్యాహ్నం భోజనాలకి మాత్రం వాళ్ళిద్దరూ వచ్చేవారు. మా నాన్నగారు మాకోసరమని తాజ్‌మహల్ హోటల్లో ఫ్యామిలీ రూము తీసుకున్నారు. మా చెల్లెళ్ళిద్దరూ, ఆ ఊరు బంధువులు, మా మేనత్త అందరం చేరాం. తమాషా ఏమిటంటే మా పిల్లలు, మా బాబాయి పిల్లలు, ఇంకో పిన్ని పిల్లలు అందరూ పన్నెండు పదిహేనుమంది చేరేసరికి వాళ్ళంతా సినిమా ప్రోగ్రాం వేసుకున్నారు. మేము వెళ్ళిన సందర్భం ఏమిటి? వాళ్ళ ప్రోగ్రాం ఏమిటి? పిల్లలు వాళ్ళేం పట్టించుకుంటారు?

మా అమ్మ పోగానే కొన్ని నెలల తరువాత వాళ్ళు వున్న వాటా వుండేదికదా, అది ఎవరు కొనుక్కుంటారు? అది మావారే కొంటానన్నారు. మా నాన్నగారు అల్లుడే కదా ఏదో రేటు చెప్పారు. కానీ మా వారు మాత్రం మా నాన్నగారిని నష్టపోవద్దని మార్కెట్టు రేటు ఎలా వుంటే అదే చెప్పమని అడిగారు. ఆ రేటుకే మేము కొన్నాం. అంటే రెండు వాటాలు మేము కొన్నామన్నమాట. రెండు అద్దెలకు ఇచ్చే వాళ్ళం. ఆ సమయంలో కూడా బాలాజీయే అన్నీ చూసుకునేవాడు. అద్దె వసూళ్ళు చేయడం, బ్యాంకులో వేయడం, ఎప్పటికప్పుడు మాకు ఫోన్లు చేయడం.

'సంగీత సామ్రాట్' రిలీజ్ అయింది. తరువాత 'మయూరి' పని జరుగుతున్నప్పుడు కొంచెం గ్యాప్ వచ్చి మావారు, మా పూర్ణ మద్రాసుకి వచ్చి కొన్నాళ్ళు వున్నారు. ఆ సమయంలో మేము డైరెక్టర్స్ కాలనీ ఇల్లు ఖాళీ చేసి సెల్వరాజ్ గారింట్లో సామానంతా చేర్చేసాము. అది అద్దె ఇల్లు అయినా ఇండిపెండెంట్‌గా వుండేదేమో, అదీను గృహప్రవేశం అవగానే మేమే మొదట టెనెంట్స్ అవ్వండవల్లనేమో మా స్వంత ఇల్లు భావనగానే వుండేది. అసలైతే మా స్నేహితులు, మా బంధువులలో కొందరు మేము ఇల్లు కొనేశామని అనుకునేవారు. సెల్వరాజ్‌గారు, భార్య కాకుండా వాళ్ళ కుటుంబంలో అందరూ మంచివారుగా కనిపించారు మాకు. 1985 మార్చి 20 వ తేదీన మా పెళ్ళిరోజు 25 సంవత్సరాలు సిల్వర్ జూబ్లీ వచ్చింది. తిరుపతిలో కళ్యాణోత్సవం చేద్దామని నిశ్చయించుకున్నాము. మా వారు టి.టి.డి.కి ఫోన్ చేసి కనుక్కుంటే వివరాలు చెప్పారు. 1000రూపాయలకి కల్యాణోత్సవానికి పదిమందిని అలాట్ చేస్తామని, 500రూపాయలు చిన్న కల్యాణోత్సవానికి 5మందికి కేటాయించబడిందని చెప్పారు. రెండవ కల్యాణం వాళ్ళ అన్న, ఒదినగార్ల చేత చేయిద్దామని నిశ్చయించారు మావారు. మా చెల్లెళ్ళిద్దరికి ఫోన్ చేసాము, గూడూరుకి ఫోన్ చేసాం. అందరూ ముందు మదరాసుకు వస్తే ఇక్కడనుండి రెండు కార్లు వేసుకుని వెళ్ళవచ్చని ఫోన్ చేసాను. మా అంబాసిడర్ కారుకి మంచి రంగు వేయించి కొత్త కారులా తయారు చేసాము. ఇంతవరకు మేము కొన్న సెకండ్ హ్యాండ్ కార్లలో ఇది మూడవకారు. ఇక అక్కడినుంచి కొత్తకార్లు కొంటూ వచ్చాం. మా చిన్న చెల్లెలు కుటుంబం వచ్చింది. దాని భర్త రామకృష్ణారావుగారు మా వారికిచ్చిన మాట నిలబెట్టుకున్నారు. మా పెద్ద చెల్లెలు సుశీల కుటుంబం పాత పాటే. ఏమంటే ఉద్యోగాలు, స్కూళ్ళు, చదువులు కాబట్టి వాళ్ళు రాలేదు. మా డైరెక్టర్స్ కాలనీ గృహప్రవేశానికి కూడా రాలేదు. గూడూరు వాళ్ళు వచ్చారు. కొంతమంది మాత్రం తిన్నగా తిరుపతికి వచ్చారు. రెండు కార్లు వేసుకుని బయలుదేరాం. మా మామగారు వయసు అయినందువలన ప్రయాణం చేసే స్థితిలో లేరు. మా నాన్నగారు కూడా మద్రాసులో వుండడం వలన ఆయన కూడా వచ్చారు. ఇంట్లో మామగారిని చూసుకోడానికి మా బావగారి రెండోబ్బాయి నర్సింగరావుని గూడూరు నుంచి పిలిపించాం. ఆ సమయంలో మా నర్సింగ్ స్టేట్ బ్యాంకులో అప్పుడప్పుడు 6 నెలలు, 3 నెలలు టెంపరరిగా ఆత్మకూరు, మనుబోలులాంటి ఊళ్ళలో ఉద్యోగం చేసేవాడు. అతనికి కొన్ని రోజులు గ్యాప్ రావటం వలన అతన్ని పిలిపించుకున్నాం. అతనలా చేస్తూ మొత్తం మీద ప్రమోషన్ల మీద సోమశిల, మనుబోలు, వెంకటగిరి చివరికి గూడూరులోనే ఉద్యోగం అయి అక్కడే సెటిల్ అయ్యాడు. వాళ్ళ అమ్మ ఇంటి స్థలంలోనే పక్కన ఇల్లు కట్టుకున్నాడు. పెళ్ళయి ఇద్దరు పిల్లలు. మగపిల్లవాడు, ఆడపిల్ల. అబ్బాయి సుధీంద్ర ఇంజనీరింగ్ పాసై ఢిల్లీలో ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు. ఆడపిల్ల పావని యం.యస్.సి పాసై గూడూరులోనే హైస్కూల్‌లోనే టీచరుగా చెప్తుంది. 2012, సెప్టెంబరు 21న దాని పెళ్ళి.

తిరుపతి ట్రిప్పుకి వద్దాం. మేము రెండు కార్లు వేసుకుని బయలుదేరాం. మేము దార్లో తినడానికి పులిహోర, పెరుగన్నం, స్నాక్స్, ప్యాక్ చేసుకుని బయలుదేరాం. దార్లో తిరుతణి దగ్గర ఆగి, పొద్దున బ్రేక్‌ఫాస్ట్‌లాగ పులిహోర తిని మళ్ళీ బయలుదేరాము. మా కారు ముందుగా రెండవ కారు వెళుతూంది. మా కారులో ముందు సీట్లో మా మరిది, రెండో కూతురుని ఒళ్ళో కూర్చోబెట్టుకుని, ఇంకొకరెవరో, వెనక సీట్లో నేను, మా రఖుమ, మా వారు, మా నాన్నగారు కూర్చున్నాము. ముందు కారేమో వెళ్తోంది. ఇంతలో ఎదురు నుంచి ఒక కారు స్పీడుగా వస్తోంది. దాన్ని తప్పించుకోవడానికి మా కారు డ్రైవరు ప్రయత్నిస్తే మా కారు బాగా ప్రక్కకు ఒరిగి ఎదురుగా వున్న చెట్టుకు ఢీ కొంది. మా చెల్లెలి కూతురు గట్టిగా అరిచింది. ఆ పాపకు ఏమీ అవ్వలేదు. కానీ షాక్ అయింది. చేతికి కొద్దిగా దెబ్బ తగిలింది. వెనక సీటు చివర్లో కూర్చున్న మా నాన్నగారి చెవికి ఏదో కొద్దిగా తగిలింది. అదృష్టవశాత్తూ ఎవరికీ ఏ హానీ జరగలేదు. కారు మాత్రం ముందువైపు చిత్తు చిత్తుగా సొట్టలు పడ్డాయి.

మేమంతా కిందికి దిగాం. అందరికీ సారీ చెప్పుకుని ఏడ్చేసాను. నాకు ఏమి చేయాలో తోచలేదు. ముందు వెళుతున్న కారు, మా కారు ఎంతసేపటికీ కనిపించక పోయే సరికి వెనక్కి తిప్పుకుని వచ్చింది. దాంట్లో మా పూర్ణ ఇంకా కొంతమంది వున్నారు. అందులోని వాళ్ళు కూడా కిందికి దిగారు. మా మరిది, మా పూర్ణా మాత్రం ఆ ప్రాంతం మెకానిక్ ఎవరైనా దొరుకుతారేమోనని వెళ్ళారు. నేను బాధపడుతుంటే మా తోటికోడలు సీతమ్మక్క వచ్చి ఓదార్చి "అలాంటి సారీలు అవి పెట్టుకోవద్దు. మేము పైవాళ్ళమా ఏదో ఇలా జరుగుతూ వుంటుంది. అందరం ప్రాణాలతో బయటపడ్డాం చూడు. వెంకటేశ్వర స్వామి దయ వుంది కనుకనే బయటపడ్డాం. నువ్వేం దిగులుపడకు" అంది.

కార్లోంచి ఒక జంపకాన తీసుకుని క్రింద పరుచుకుని పిల్లలు అందరం కూర్చున్నాం. నన్ను డైవర్ట్ చేయడానికి మా రఖుమ దాని పిల్లల చేత పాటలు పాడిస్తూ. డ్యాన్సులు చేయించింది. దాని ముగ్గురు ఆడపిల్లలు చాలా చిన్నపిల్లలు. మా పిల్లలూ, మా బావగారి పిల్లలు అంతా పాటలు పాడడం, అంత్యాక్షరీ ఆడడం మొదలు పెట్టారు. రోడ్లో వెళ్ళే వాళ్ళందరూ మా చిత్తుకారు చూడడం, మేము ఏదో పిక్నిక్ వచ్చినట్లు కులాసాగా పాడుతూ వుంటే, చూసి వాళ్ళు ఆశ్చర్యపోవడం, కొందరు వేరుశెనగలు అమ్మే వాళ్ళయితే మాకు కొన్ని పొట్లాలు ఇచ్చి డబ్బులు తీసుకోకనే వెళ్ళేవారు మా పరిస్థితి చూసి. కాసేపటికి పిల్లలకి, పెద్దలకి ఆకలవడం మొదలెట్టింది. కానీ మేము తెచ్చుకున్న ఆహారం అంతా ఆ రెండో కారులో వుండిపోయింది. ఆ కారు ఇక్కడ లేదాయే. కొంతమంది తిరుత్తణి వెళ్ళే బస్సు ఎక్కి ఒక కొట్టుకు వెళ్ళి బ్రెడ్, బిస్కెట్లు తెచ్చి పిల్లలకి ఇచ్చాము. అంతా కొంత తమాయించుకున్నారు. మెకానిక్‌ని పిల్చుకొచ్చిన తర్వాత మమ్మల్నందరిని ఆ రెండో కారులోకి పంపించేసారు తిరుపతికి. ఒకరి నెత్తిన ఒకరు కూర్చుని వెళ్ళాం. కాస్త దగ్గరే కదా తిరుపతి. కాటేజి బుక్ చేసాం. ఇప్పటికే చాలా ఆలస్యమయింది. కాలం మించిపోతుంది ఏం చేస్తాం అలాగే వెళ్ళి చేరాం తిరుపతికి.

ఎన్ని అవాంతరాలైనా మేము తిరుపతికి చేరగానే అందరం స్నానాలు చేసుకుని అంతా సర్దుకునే సరికి రెండు గంటల తరువాత పూర్ణా, రామకృష్ణారావుగారు కూడా వచ్చేసారు. మా వారు టి.టి.డి ఆఫీసుకి వెళ్ళి మేము వచ్చిన విషయం చెప్పి మర్నాడు జరగవలసిన కార్యక్రమాల గురించి తెలుసుకుని వచ్చారు.

మర్నాడు అనుకున్న ప్రకారం కల్యాణోత్సవాలు, దేవుడి దర్శనాలు, తిరుపతిలో మిగతా ప్రదేశాలు తిరగడం అన్నీ అయ్యాయి. టి.టి.డి వాళ్ళు చాలా ప్రసాదాలు ఇచ్చారు. అవి మేమంతా తీసుకెళ్ళడానికి నిల్వవుండేవే ప్యాక్ చేసుకుని కాటేజి పక్కన వాళ్ళకు కూడా పంచితే ఇంకా చాలా మిగిలిపోయింది. ఏమి చేయాలో పాలుపోలేదు. ఇంతలో మా తోటి కోడలికి ఒక ఆలోచన వచ్చింది. అప్పటికే చాలా పొద్దు పోయింది. "కల్యాణీ గుడికి వచ్చేదారిలో చాలామంది కనబడ్డారు. అక్కడికెళ్ళి చూద్దాము" అంటే అవన్నీ కారులో పెట్టుకుని బయలుదేరాము. వెళ్ళి అలా వెతుకుతూ వుంటే చాలా మంది వున్న ఒక పెద్ద కుటుంబం గుంపుగా కూర్చుని వున్నారు. మేమొచ్చి ప్రసాదం ఇచ్చేటప్పటికి వాళ్ళు పరమానందంతో "మేము వచ్చేటప్పటికే చాలా ఆలస్యం అయింది. ఎక్కడైనా భోజనాలు దొరుకుతాయా

అని ఆలోచిస్తున్న సమయంలో దేవుడు పంపినట్టు మీరు వచ్చి ప్రసాదం ఇచ్చారు" అన్నారు. ఒకొక్కప్పుడు భగవంతుడు మా చేత ఇలాంటి పనులు చేయిస్తూ వుంటాడేమో.

తిరుగు ప్రయాణం కట్టాం. గూడూరు నుంచి వచ్చిన వాళ్ళు అలాగే వెళ్ళిపోయారు. మా చెల్లెలు వాళ్ళు తిరుపతి నుంచి హైదరాబాదుకు వెళ్ళిపోయారు. మా నాన్నగారు కూడా వాళ్ళతోనే హైదరాబాదుకి వెళ్ళిపోయారు. మేము మదరాసుకి చేరేసరికి పదకొండున్నర అవుతుంది. మేడమీద అన్ని గదుల్లో లైట్లు వెలుగుతున్నాయి. ఇదేమిటి ఇంత రాత్రివేళ లైట్లు వెలుగుతున్నాయి అనుకున్నాం. నర్సింగ్‌ని ఏమైందని అడిగితే "ఆవేళ పొద్దున వాళ్ళ తాతగారు స్విచ్ఆఫ్ చేస్తూ తూలి కిందపడ్డారట. నడుము నొప్పిగా వుందని చెప్పారు. ఆయన మంచం మీద పడక కుర్చీలో కూర్చున్నట్టు జారుగా కూర్చున్నారు" అని చెప్పాడు. జరిగిన దానికి అందరం బాధపడ్డాము. పాపం మా నర్సింగ్ ఒక్కడే ఎలా చేసాడో అనుకున్నాం.

మా వారు వెంటనే "విజయా హాస్పటల్‌కి వెళదాం రండి నాన్నా" అంటే

"రేపు ఉగాది కదరా, ఉగాది పచ్చడి తీసుకుని వెళ్తా" అన్నారు.

"నన్ను తిరుపతిలో తలచుకున్నారా?" అని అడిగారు.

కానీ విచిత్రం ఏమిటంటే ముందురోజు రాత్రంతా మేము ఆయన్నే తలుచుకుంటూ వున్నాం. తమాషాగా వుంది కదా. టెలిపతిలాగ. మా మామగారికి నడుముకి మెటల్ వేసి మేజర్ ఆపరేషనయింది. పదిహేనురోజులుండవలసి వచ్చింది. ఊపిరితిత్తులలో పస్ చేరిందన్నారు డాక్టర్లు. వైద్యం చేసారు. నాలుగైదు రోజులకి డిశ్చార్జయి ఇంటికి వచ్చేశారు. కానీ కొద్ది రోజులకే అంటే ఏప్రిల్ 10, 1985న ఆయన మరణించారు. చనిపోయేనాటికి ఆయన వయసు 88. మా నాన్నగారు ఈయనకంటే పదిహేనేళ్ళు చిన్నవారు.

అప్పట్లో రాజ్‌కుమార్‌గారు వాళ్ళు మద్రాసులోనే ఉంటుండేవారు. స్వంత ఇల్లు చాలా పెద్దది వుంది. కథ సిట్టింగ్స్ వాళ్ళ యింట్లోనే జరిపేవి. ప్రసిద్ధ కన్నడ రచయిత ఉదయ శంకర్‌గారుండేది కూడా మదరాసే. మా వారు రోజూ క్రమం తప్పకుండా ఉదయం 9.30గంటలకల్లా రాజ్‌కుమార్‌గారింటికి వెళ్ళేవారు. మా వారికి పంక్చువాలిటీ ఎక్కువ. మా మామగారు పోయిననాడు ఈయన చాలాసేపటి వరకు సిట్టింగ్‌కి వెళ్ళకపోవడం చూసి పార్వతమ్మగారన్నారట "సింగీతంగారింకా రాలేదే, ఎందువలనో, ఆయన ఆలస్యం చెయ్యరే" అంటే రాజ్‌కుమార్‌గారు భార్య చెప్పింది కరెక్ట్ అని వాళ్ళ రెండవ అబ్బాయి రాఘవేంద్ర రాజ్‌కుమార్‌ని మా యింటికి పంపారు. అతను వెళ్ళి విషయం చెప్పాడట - సింగీతంగారి నాన్నగారు పోయారని. అంతే వెంటనే భార్యాభర్తలిద్దరూ వచ్చి వాలారు. ఆవిడ మాత్రం కాసేపు వుండి వెళ్ళిపోయారు. ఆయన మాత్రం చాలాసేపుండి వెళ్ళారు. అరగంటకల్లా ఇద్దరు బాయ్స్ రెండు పెట్టెల నిండా కూల్‌డ్రింక్స్ బాటిల్స్ తెచ్చి 'సారు మీకిమ్మన్నారు' అని చెప్పి డైనింగ్ టేబుల్ మీద పెట్టి వెళ్ళిపోయారు. అన్నిటికన్నా చెప్పుకోదగ్గ విషయం. అద్దె యిల్లయినా శవాన్ని ఇంట్లోనే ఉంచడానికి సెల్వరాజ్‌గారు ఎలాంటి అభ్యంతరం చెప్పకుండా అనుమతించారు.

మా బావగారి పిల్లల్లో పద్మ, పూర్ణ పెళ్ళి అయ్యింది కదా. రెండో అమ్మాయి లక్ష్మి పెళ్ళికూడా అయింది. ఇక మూడో అమ్మాయి సత్యభామ పెళ్ళికి సంబంధాలు చూస్తున్నప్పుడు మదరాసులోనే ఒక సంబంధం వచ్చింది. సత్యభామ డిగ్రీ పూర్తయి కొన్నాళ్ళు స్కూల్లో, కొన్నాళ్ళు నాయుడు పేటలోని స్టేట్ బ్యాంకులో పనిచేస్తూ వుండేది. నేనూ, మా కజిన్ సిస్టర్ రఖుమ కలిసి ఒక సంబంధాన్ని మాట్లాడాము. ఇంటిపేరు తాడూరి వారు. మాటల్లో తెలిసింది. ఈ అబ్బాయి తల్లి తాడూరి కమలగారు. మా నాన్నగారు సమకాలికులట. చిన్నప్పుడు బెజవాడలో ఆడుకునేవారట, చాలా సన్నిహితులట. ఆ అబ్బాయి పేరు శ్రీనివాసరావు. ఇక ఆ కమలమ్మగారు పలానా విఠల్‌రావు గారి కూతురు కల్యాణి తెచ్చిన సంబంధమే కావాలని పట్టుపట్టి పెళ్ళికి ఒప్పుకుంది. పెళ్ళిచూపులు మా యింట్లోనే జరిగాయి. 1985వ సంవత్సరం నవంబరు 1వ తేదీన గూడూరు టి.టి.డి కల్యాణ మండపంలో పెళ్ళి జరిగింది. ఈ హడావుడిలోనే దీని పెళ్ళికి

ముందు మా నర్సింగ్ పెళ్ళి చూపులై అదే మాసం 24వ తేదీన ఏలూరులో జరిగింది. అమ్మాయి పేరు జయలక్ష్మి. ఈ అమ్మాయి తల్లి సుప్రసిద్ధ డైరెక్టర్ కమలాకర కామేశ్వరరావుగారి భార్య, స్వంత అక్కా చెల్లెళ్ళు.

సత్యభామ పెళ్ళవగానే మేమంతా ఏలూరుకు వెళ్ళాలి. నవంబరు 23వ తేదీన మదరాసు నుంచి వెళ్ళాము. వయా గూడూరు, నెల్లూరు వెళ్ళేవాళ్ళం. అందరికి ఒకే కంపార్టు మెంటులో మదరాసు నుంచే రిజర్వేషన్ చేయించుకుని వెళ్ళాం. రైల్లో అంతా మేమే కనుక పాటలు పాడుకుంటూ, అంత్యాక్షరీ ఆడుకుంటూ పొద్దు గడిచినదే తెలియలేదు. గూడూరు నుంచి బిసిబెళబాత్, పెరుగన్నం, చిప్సలాంటివి తెచ్చారు. ఆఖరికి కాఫీ క్యాన్ మొత్తం తెచ్చేసారు. పొద్దున్న ఎక్కినవాళ్ళం రాత్రి పదిగంటలకి ఏలూరు చేరాం. కానీ ఏలూరు వచ్చిందన్న విషయం ఎవరికీ తెలియలేదు. ప్రయాణం అంత బాగా సాగింది. మర్నాడు పెళ్ళి. ఆవేళ రాత్రి అమ్మాయిని తీసుకుని గుడూరుకు చేరాము. అందరం పాటలు పాడాం. మా పూర్ణ వీడియోలు కూడా తీసాడు. మర్నాడు సత్యనారాయణ వ్రతం చేసుకుని మధ్యాహ్నం మదరాసు వాపసు వచ్చేసాం.

ఇప్పుడు సత్యభామ, శ్రీనివాసరావుకి ఒక ఆడపిల్ల, ఒక మగపిల్లవాడు. ఆడపిల్ల పేరు అజంతా. 2001 ఆగస్టులో పెళ్ళయి భర్త గురురాజ్‌తో యిప్పుడు యు.యస్‌లో ఉద్యోగం చేస్తోంది. మగపిల్లవాడు అశ్విన్‌కుమార్ డిగ్రీ చదువుతున్నాడు.

మయూరి సినిమా రిలీజ్ అయిన తరువాత ఆ సినిమాకు మంచి పేరు వచ్చింది. బాగా ఆడింది కూడా. వందరోజులు పూర్తిచేసుకుంది. తరువాత ఫిలింఫేర్ అవార్డు కూడా వచ్చింది. ఈ ఫంక్షన్ మదరాసులోనే అయింది. మావారేమో అమెరికాలో వున్నారు. అవార్డు ఎవరు తీసుకుంటారు? మా రెండో అమ్మాయి సుధ స్టేజ్ మీదకు వెళ్ళి తీసుకుంది. ఆ అవార్డు నాట్యాకారంలో వుండే బూడిద రంగు కంచు బొమ్మ. కొంత బరువు వుంటుంది. కానీ సుధ చిన్నతనం వలన దానికి చాలా బరువే. దానికందించే compere నువ్వు "దీన్ని మోయగలవా" అందట. కన్నడ సినిమా కోసం వచ్చిన పార్వతమ్మగారు కూడా స్టేజి మీద వున్నారు. "నువ్వు మొయ్యలేవమ్మా ఎవరికైనా ఇయ్యి" అన్నారట.

కన్నడంలో తీసిన 'దేవతా మనుష్య' అనే సినిమాకి మా వారి కథ. రాజ్‌కుమార్‌గారు హీరో మిగతా వాళ్ళు గీతా, సుధారాణి. ఈమెను కూడా ఆనంద్ సినిమాకు పరిచయం చేసారు. "దేవతా మనుష్య"కు రాజ్‌కుమార్‌గారు మేకప్, విగ్గు లేకుండా ఒరిజనల్ గెటప్‌లోనే నటించారు. ఈ సినిమాలో ఆయన చాలా అద్భుతంగా నటించారు. ఆ సినిమా చూసిన తరువాత ఆయనకి పాదాభివందనం చేసాను. ఈ సినిమాకి ఆయనకి బెస్ట్ యాక్టర్ అవార్డు వచ్చింది.

సహజంగా నాకు కొంచెం కోపం ఎక్కువ. పెళ్ళైన తరువాత మా అమ్మమ్మ, మా పిన్ని అనేవారు. "నువ్వు కొంచెం కోపం తగ్గించుకోవే, పైగా తొందర ఎక్కువ. మీ ఆయన చూడు ఎంత శాంత స్వభావుడో, కోపం అన్నమాటే లేదు ఆయనకి" అనేది మా పిన్ని. మా అమ్మమ్మ అయితే మా వారిని ధర్మరాజు అనేది. మా పిన్నికి పంతులమ్మకి ఊటీకి వెళ్ళిన అనుభవం చెప్పాను. అక్కడ హీరో రంగనాథ్ అనేవారు, నవతా కృష్ణంరాజుగారు, భార్య బలరామ రేవతిలని, మావారూ నేనూ కృష్ణుడు, రుక్మిణి అని, రంగనాథ్, దీప శశిరేఖా అభిమన్యుడు అని అనేవారని మా పిన్నితో చెప్పాను. "రంగనాథ్ గారు తప్పు చెప్పారు. నువ్వు సత్యభామ అయితే ఆయన రుక్మిణి అని చెప్పాల్సింది. నీకు ముక్కుమీద కోపం వుంటుందని ఆయనకి తెలియదు కాబోలు" అనేది.

రంగనాథ్‌తో మా వారు చాలా సినిమాలు తీశారు. మా కుటుంబ స్నేహితుల ఇళ్ళకు వెళ్తే "ఇప్పుడూ మీ వారు ఏం సినిమా తీస్తున్నారు, హీరో రంగనాథ్ తెలిసిన విషయమే హీరోయిన్ ఎవరూ?" అని అడిగేవారు. చాలాకాలం అయిన తరువాత విజయా కంబైన్స్ నిర్మాణంలో మా వారు దర్శకత్వం వహించిన "బృందావనం" సినిమాలో ఒక క్యారెక్టర్ వేషంలో కనిపిస్తారు.

నెల్లూరులో వెంకోజి అనే మా బంధువు ఒకాయన వుండేవారు. ఆయన మా తోటికోడలు సీతమ్మక్కకి స్వంత అన్నగారు. అందువలన నేనుకూడా చెల్లెలు వరుసే అవుతానుగా. నేను ఆయన్ని అన్నా అని పిలిచేదాన్ని. పైగా మా వారు ఇంటర్మీడియట్ రెండు

సంవత్సరాలు నెల్లూరులో చదువుకున్నారు. దాంతో వారు ఆయనకి చాలా సన్నిహితుడు. దానిని బట్టి నన్ను కూడా స్వంత చెల్లెలులాగా ఆప్యాయంగా చూసుకునేవారు. ఆయన భార్య సత్యవతి కూడా మా నాన్నగారు నెల్లూరులో వుంటున్నప్పుడు చాలా పరిచయం. వెంకోజీగారి అసలు పేరు రఘోత్తమరావు. వాళ్ళ ఇంటిపేరు ఉదయగిరి. కానీ అందరూ వెంకోజి అని పిలిచేవారు. ఆయనకి స్వంత ఇల్లుకానీ, ఆస్తిపాస్తులుకానీ, ఉద్యోగం, సద్యోగం కానీ ఏమీలేదు. వయస్సులో వున్నప్పుడు ఎల్క్ట్రిక్ మెకానిక్ పని చేస్తుండేవారు. అయితే చాలా పలుకుబడి గల మనిషి. కానీ మనిషికి కొంచెం కోపం ఎక్కువ. ఎక్కడ శుభకార్యం జరిగినా ఈయన తప్పక అక్కడ వుండాల్సిందే. ఏటేటా తానే పూనుకుని శ్రీరామనవమి కల్యాణోత్సవం జరిపించేవారు. ఆ కల్యాణోత్సవంలో కొన్ని వందల కంకణాలు, పసుపుతాడు, పసుపుకొమ్ములతో తయారుచేసి, సీతారాముల పాదాల మీద వుంచి ఆ కంకణాలని అందరికి పంచేవారు. పెళ్ళికాని పిల్లలకు పెళ్ళిళ్ళు, పిల్లలు లేని వారికి పిల్లలు, ఇలా ఎవరి కోరికలైనా తీర్చేవి యీ కంకణాలు అని ప్రజల నమ్మకం. ఆయన మీద గురి. అందుకే వెంకోజీ మామా అని కొందరు, తాతా అని కొందరు, అన్నా అని కొందరు వరుసలు పెట్టి పిలిచేవారు. మా రెండో అమ్మాయి సుధ కూడా దాని కొడుక్కి మూడేళ్ళవరకు మాటలు రాలేదని కంకణం కట్టింది. వాడు ఇపుడు బాగా మాట్లాడుతున్నాడు. స్కూల్లో మంచి మార్కులు సంపాదించుకుంటున్నాడు. వాడి పేరు అభినవ్ పదవతరగతి చదువుతున్నాడు. పదిహేను సంవత్సరాల వయస్సు. శ్రీరామ నవమికి ఏడాదికొక దంపతులని కూర్చోపెట్టేవారు సీతారాముల కల్యాణం చెయ్యడానికి. ఏటేటా రాఘవేంద్ర స్వామి ఆరాధనలు మూడురోజులు జరిపించడానికి ఇంటింటికి వెళ్ళి బియ్యము, డబ్బు, వగైరా వసూలు చేసి జరిపించేవారు.

కొన్నాళ్ళు నాకు ఆర్థోపెడిక్ సమస్య వలన ఒంట్లో బాగోలేక కూర్చోలేక పోయేదాన్ని. ఒకసారి శ్రీరామనవమి కల్యాణోత్సవానికి నన్ను, మా వారిని పిలిచారాయన. నాకు చేతకాదు, కూర్చోలేను, రాలేనని ఫోను చేసాను. కాదూ కూడదని శ్రీరాముడే పట్టుబట్టి పిలిపించి మొత్తం మీద మా చేత కల్యాణోత్సవం చేయించారు. ఆయన పట్టుదల, శ్రీరాముడు నాకిచ్చిన శక్తివలన నాకే కష్టమూ కలగకుండా జరిగిపోయింది. ఆయన దృఢ సంకల్పమే నాకు దోహదమిచ్చింది. నేనూ, ఆయనా స్వంత అన్నా చెల్లెళ్ళం కాకపోయినా మా యిద్దరి మధ్యా అనుబంధం వుండేది. ఆయన భార్య వయస్సయ్యేకొద్దీ జబ్బు మనిషిగా బాధపడేది. మందులకి దానికి ఆయనకి డబ్బు అవసరం వుంటుండేది. ఆఖరి రోజుల్లో ఆవిడ జబ్బు పరంగా ఆయనకి డబ్బు బాగా ఖర్చయ్యింది. కానీ నిజానిజాలు వెంకోజీ అన్నకు, నాకు మధ్య మాత్రమే తెలుసు, మా వారి సహకారంతో లెండి.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments